

[Udenrigsministeren.]

ninger. Det afgørende i valget af et modtagerland er befolkningens faktiske behov for hjælp og de praktiske og økonomiske muligheder, som Danmark måtte have for at imødekomme en sådan hjælp.

Blandt modtagerlandene er der grund til særligt at fremhæve Tanzania, Kenya, Indien og Bangladesh, disse fire lande, som i den forløbne 5 års periode har modtaget næsten 30 pct. af de samlede bilaterale bistandsmidler og cirka halvdelen af alle projektmidler. Disse lande hører til de fattigste af udviklingslandene, og de tilhører også den gruppe af lande, som er særlig hårdt ramt af de stigende olie- og råvarepriser. Beslutningen om på denne måde at samle projektbistanden på bl. a. disse lande går tilbage til 1965, da styrelsen for internationalt udviklingssamarbejde fandt det mest formålstjenligt at søge vore projekter koncentreret på et begrænset antal lande. Der var i øvrigt i forvejen etableret forbindelser med et par af disse modtagerlande gennem danske humanitære organisationer, og det var ud over behovskriteriet medvirkende til, at det netop blev disse lande, der blev hovedmodtagerlande. Hertil kom, at Danmark ret tidligt oprettede diplomatiske repræsentationer i disse lande. For Bangladeshs vedkommende gælder det, at dette lands behov for bistand blev meget betydeligt forøget ved løsrivelsen fra Pakistan i 1971-72, og Bangladesh hører stadig til i gruppen af de allerfattigste og mindst udviklede lande.

Der er ikke lige i øjeblikket overvejelser om at ændre kredsen af hovedmodtagerlande for dansk projektbistand. Bistanden til tre af de nævnte lande, nemlig Tanzania, Kenya og Indien, har igennem flere år været baseret på en langtidsplanlægning, og det er hensigten fra næste år at gennemføre dette flerårige samarbejde også for Bangladeshs vedkommende. Princippet i denne langtidsplanlægning er, at man fra dansk side over for planlægningsmyndighederne i de pågældende lande oplyser, hvor stor bistand — selvfølgelig altid under forbehold med hensyn til godkendelse af vore hjemlige bevilgende myndigheder fra sag til sag — de kan påregne at få stillet til rådighed i de kommende 5 år, således at de har mulighed for at planlægge udnyttelsen af denne bistand

og indpasse den i deres egne udviklingsplaner.

Kredsen af modtagerlande vil naturligt ændre sig i tidens løb, bl. a. fordi der opstår behov for dansk bistand ikke mindst i de nye stater. I den forbindelse vil jeg særlig nævne, at Guinea-Bissau og Mozambique og Angola — de tidligere portugisiske kolonier — nu er blevet inddraget i kredsen af lande, der modtager og skal modtage bilateral dansk bistand. Bistanden til disse lande er en helt naturlig fortsættelse af den humanitære og uddannelsesmæssige bistand, vi i en række år har ydet til de befolkninger, der har måttet kæmpe for opnåelsen af deres selvstændighed.

Jeg finder grund til at understrege, at den aktive danske indsats på dette felt har fundet sted på grundlag af resolutioner vedtaget af FN's sikkerhedsråd, og at vi fra dansk side i valget af modtagere af den humanitære og uddannelsesmæssige bistand til undertrykte folk og folkegrupper har ladet disse resolutioner sammen med OAU's anerkendelse af de pågældende frihedsbevægelser være afgørende for os.

I den Afrikadeklaration, som EF-landene vedtog i februar, er der bl. a. givet udtryk for beredvillighed til at udvikle samarbejdsforbindelserne med landene i det sydlige Afrika. Det er jo en holdning, der er helt i overensstemmelse med den politik, som vi fra dansk side har støttet i FN, og det er den samme holdning, der ligger bag den støtte, vi har ydet til de undertrykte folk og folkegrupper i det sydlige Afrika.

I Afrikadeklarationen gives der også udtryk for det rhodesiske og namibianske folks ret til selvbestemmelse og uafhængighed, og der udtales en fordømmelse af Sydafrikas apartheidpolitik.

Når vi i praksis skal vurdere vore muligheder for at yde bistand i overensstemmelse med disse mål, så er det uden videre klart, at det ikke er muligt at nå de befolkningsgrupper, der har behov for denne hjælp, gennem det illegale hvide styre i Rhodesia, det illegale sydafrikanske styre i Namibia eller, hvad især apartheidofrene i selve Sydafrika angår, gennem den sydafrikanske regering. Derfor er den form for humanitær uddannelsesmæssig bistand, vi yder disse befolkninger, og de veje for den, som vi